

ҮГЛӨӨНЭЙ ТУЯА

Тэнгэридэ улаан наран маңдажа, газар дэлхэйе хэрээхын тула алтан туяануудаа хайша хайшань сасан түхөөбэ.

Түрүүшын туяа сасаран, жэргэмэлдэ тудабa. Жэргэмэл хэрижэ, уурхайһаа гараад, аяар дээрэ агаарта дэгдэжэ, мүнгэн дуугаа дуулаба: „Үглөөнэй тунгалаг агаарта ямар сэнгүү жаргалтайб! Яагаа һайн бэ! Яагаа уужам тэнюун бэ!”

Хоёрдохи туяань туулайда тудабa. Туулай шэхээе һэгсэржэ, хүюугээр шүүдэр соогуур гүйбэ: шэмэтэйхэн үбһэ түүжэ эдихээе ошобо.

Гурбадахи туяань тахяагай гэртэ тудабa. Петух даляараа даллан, дуугаа дуулажа ханюурдаба: “Ку-ка-ре-ку!”. Эмэ тахяанууд тээг дээрэһээ газарта нийдэн буугаад, хүюутэйгээр дуугаралдан, шорой худхажа, хорхой шумуул бэдэржэ эхилбэд.

Дүрбэдэхи туяань зүгын гэртэ тудабa. Воск таһалгахан сооһоо зүгы гаража, сонхо дээрээ һууба, даляа заһаба, “Зүм-зүм-зүм!” – гэжэ гүнгэнэбэ, тиигээд һайхан үнэртэ сэсэгүүдтэ һуужа, мёдоо суглуулхаяа нийдэбэ.